

בבית המשפט העליון

רע"א 1101/20

לפני: כבוד השופטת יי וילנר

המבקשת: שירותי בריאות כללית

נ ג ד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלוני
3. מדינת ישראל - משרד הבריאות

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד מיום 12.1.2020 בת"א 35740-12-18, שניתנה על ידי
כב' השופטת ע' כהן

בשם המבקשת: עו"ד אלעד לירז; עו"ד אריה כרמלי

בשם המשיבים 1-2: עו"ד ירון מויאל

בשם המשיבה 3: עו"ד יעקב עוזיאל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ע' כהן) בת"א 35740-12-18 מיום 12.1.2020, במסגרתה נדחתה בקשת המבקשת והמשיבה 3 לדחיית תביעה שהוגשה נגדן על הסף מחמת התיישנות.

הרקע לבקשה

2. ביום 16.12.2018 הגישו המשיבים 1-2 (להלן: המשיבים), יורשי עזבונו המנוחה מרינה ז'ילצוב ז"ל (להלן: המנוחה), תביעה נגד קופת חולים כללית (היא המבקשת) ונגד מדינת ישראל (היא המשיבה 3, להלן: המדינה, וביחד עם המבקשת: הנתבעות). בתביעה נטען כי כתוצאה מתרשלות הנתבעות בעת הטיפול הרפואי במנוחה היא נפטרה בגיל 43 ממחלת סרטן צוואר רחם גרורתי שאובחנה באיחור רב.

3. המבקשת הגישה בקשה לסילוק התביעה על הסף מחמת התיישנות, והמדינה הצטרפה לבקשה זו. בבקשה נטען כי הרשלנות הנטענת אירעה בעת הטיפול הרפואי של הנתבעות במנוחה בשנים 2005-2009 וכי מחלתה התגלתה לראשונה בחודש מרץ 2011. משכך, נטען כי חלפו למעלה משבע שנים מהמועדים שבהם התבצעה לכאורה ההתרשלות ואף ממועד גילוי הנזק ועד הגשת התביעה בחודש דצמבר 2018, ומשכך יש לדחותה על הסף.

4. המשיבים התנגדו לבקשה וטענו כי במקרה הנדון חל סעיף 8 לחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958, שעניינו התיישנות שלא מדעת. לטענתם, המנוחה לא חשדה בסמוך לאחר גילוי מחלתה בכך שרשלנות הרופאים הובילה לאיחור באבחון המחלה. בתוך כך נטען כי המנוחה עברה סדרת טיפולים רפואיים קשים ביותר ולא עסקה באפשרות שהטיפול בה היה רשלני, וכי רק בשלב מאוחר יותר, כשמחלתה חזרה בתחילת שנת 2014, העלתה המנוחה בפני חברתה את חשדה בנדון ואת סברתה כי אם הייתה נשלחת בשלב מוקדם יותר לטיפול בבית חולים, אולי ניתן היה למנוע את מצבה הקשה.

המשיבים הוסיפו כי טענתם זו נתמכת גם בהוראת סעיף 89 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

5. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לדחיית התביעה על הסף מחמת התיישנותה בקבעו כי לא די בכך שהתגלה אצל המנוחה סרטן במצב מתקדם כדי לקבוע כי היה עליה לחשוד כבר בשלב זה כי הטיפול בה היה רשלני, וכי פרק זמן של שנה מיום אבחון המחלה ועד לבירור שאלת החבות הוא זמן סביר. בהתאם לכך, נקבע כי אם מתחילים למנות את תקופת התיישנות שנה לאחר גילוי המחלה, הרי שהתביעה הוגשה בתוך תקופת התיישנות.

תמצית טענות הצדדים

6. המבקשת טוענת כי בית המשפט המחוזי שגה כשקבע כי יש להתחיל למנות את תקופת התיישנות רק בחלוף שנה ממועד האבחון כדי לאפשר זמן סביר לבירור החבות. בהקשר זה, טוענת המבקשת כי בית המשפט המחוזי לא פירט איזה רכיב מעילת התביעה נעלם מן המנוחה במהלך השנה הראשונה שלאחר האבחון ומדוע הוא נעלם מסיבות שלא היו תלויות בה ושאלה בזהירות סבירה לא יכולה הייתה למנוע אותן, כלשון סעיף 8 לחוק ההתיישנות.

המבקשת הוסיפה כי החלטתו של בית המשפט המחוזי עלולה להוביל למצב בו בכל תביעה שהיא (ובפרט בתביעות נזיקין) תהיה לתובע האפשרות לטעון כי בסמוך למועד יצירת העילה או לאחר מכן הוא היה טרוד בטיפולים רפואיים או בעניינים דחופים אחרים (כלכליים, משפחתיים, ועוד) ומשכך חשדו בדבר קיומה של עילת תביעה התעורר רק בחלוף זמן, ועל כן יש להאריך את תקופת ההתיישנות בהתאם. בכך, לטענת המבקשת, ייפגעו עקרונות היסוד העומדים בבסיס דוקטרינת ההתיישנות, ובהם האחידות, היציבות והוודאות.

7. המדינה הצטרפה לעמדתה של המבקשת והוסיפה כי תלונותיה המרובות של המנוחה במהלך השנים על בעיותיה הבריאותיות טרם הגילוי הן עדות לכך שבעת גילוי מחלת הסרטן היה צריך להתעורר אצלה לפחות חשד להתרשלות בשל איחור באבחון המחלה.

8. בתשובתם לבקשת רשות הערעור טוענים המשיבים כטענות מקדמיות כי יש למחוק את תשובת המדינה לבקשה ולחייבה בהוצאות, וזאת מאחר שבית משפט זה דחה בקשה להארכת מועד שהגישה המדינה לצורך הגשת בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי הנדונה, וחייב אותה בהוצאות שטרם שולמו (כש"א 1088/20 מדינת ישראל – משרד הבריאות נ' פלוני (10.2.2020)). כן טוענים המשיבים כי התערבותה של ערכאת הערעור בהחלטות שעניינן בבקשות לסילוק על הסף תיעשה במשורה ובמקרים חריגים בלבד, אשר המקרה הנדון לא בא בגדרם.

9. לגופם של דברים טוענים המשיבים כי התביעה הוגשה בחודש דצמבר 2018, שלוש וחצי שנים לאחר פטירת המנוחה, כארבע וחצי שנים לאחר הישנות המחלה ושבע שנים ותשעה חודשים לאחר גילוי המחלה לראשונה. לטענת המשיבים, במועד הגילוי הראשוני של המחלה לא היה למנוחה ולמשפחתה "קצה חוט" לכך שהטיפול בה היה רשלני, והם לא היו פנויים לעסוק בתביעה משפטית. עוד נטען כי לאחר שהמחלה חזרה, העלתה המנוחה בפני חברתה את הסברה כי הטיפול בה לאורך השנים שקדמו לאבחון המחלה היה רשלני, וכי ניתן היה לגלות את המחלה בשלב מוקדם יותר באופן שהיה מונע את הישנות המחלה. המשיבים מדגישים כי נקודת המוצא לדיון היא הייחודיות של מחלות הסרטן בכלל, ומחלת סרטן צוואר הרחם בפרט, שהן מחלות "סמויות", באופן המקשה לקבוע מועד מדויק שבו יכול היה להיות למנוחה "קצה חוט" לידעת העובדות המלאות המהוות את עילת התביעה.

לטענת המשיבים, בנסיבות המקרה הנדון, מרוץ ההתיישנות החל במועד התגבשות הנזק, היינו במועד בו המנוחה נפטרה. עוד נטען כי יש לתת משקל אף לנסיבות בהן היה עיכוב ארוך ולא מוצדק מצדה של המבקשת להמציא את החומר הרפואי המבוקש לידי המשיבים, וכי יש לתת את המשקל גם לכך שעם פטירת המנוחה המשיבים היו צעירים ונתייתמו משני הוריהם באופן שהותיר אותם ללא קרובי משפחה מדרגה ראשונה בישראל.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובות לה, ולאחר שנתתי לצדדים הזדמנות לטעון בעניין החלת תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 ושוכנעתי כי לא ייפגעו זכויותיהם כבעלי דין אם אנהג בהתאם לתקנה זו, החלטתי לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות לערער והוגש ערעור על פיה. כפי שיובהר להלן, דין הערעור להתקבל באופן חלקי, כמפורט בפסקאות 22-23.

כהערה מקדמית אציין כי לא ראיתי לקבל את טענת המשיבים לפיה יש להוציא מתיק בית המשפט את תשובת המדינה בשל דחיית בקשתה לקבלת הארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על ההחלטה מושא בקשה זו. בקשת רשות הערעור הוגשה אף נגד המדינה (אשר הוכתרה, משום מה, כמשיבה פורמאלית), ולכן רשאית היא לממש את זכותה ולהגיש תשובה לבקשה דנן.

התיישנותה של תביעה נזיקית

11. תובענה נזיקית, ככל תביעה שאינה במקרקעין, מתיישנת לאחר שבע שנים (ראו: סעיף 5 לחוק ההתיישנות), ותקופת ההתיישנות מתחילה ביום שבו נולדה עילת התובענה (ראו: סעיף 6 לחוק ההתיישנות). השאלה מהו היום שבו נולדת עילת תובענה נזיקית מקבלת מענה במסגרת סעיף 89 לפקודת הנזיקין, הקובע כלהלן:

"לענין תקופת התיישנות בתובענות על עוולות – היום שנולדה עילת התובענה הוא אחד מאלה:

(1) מקום שעילת התובענה היא מעשה או מחדל – היום שבו אירע אותו מעשה או מחדל; היה המעשה או המחדל נמשך והולך – היום שבו חדל;

(2) מקום שעילת התובענה היא נזק שנגרם על ידי מעשה או מחדל – היום שבו אירע אותו נזק; לא נתגלה הנזק ביום שאירע – היום שבו נתגלה הנזק, אלא שבמקרה

אחרון זה תתיישן התובענה אם לא הוגשה תוך עשר שנים מיום אירוע הנזק" (ההדגשה הוספה, י.ו.).

סעיף זה מבחין בין עוולות שבהן הנזק אינו אחד מיסודות העוולה (כגון תקיפה, הסגת גבול, כליאת שווא), לבין עוולות שבהן הנזק הוא אחד מיסודות העוולה (כגון רשלנות והפרת חובה חקוקה). בהתייחס לאלו האחרונות נקבע כי תחילת תקופת ההתיישנות היא ביום שבו אירע הנזק, ובמקרים בהם הנזק לא נתגלה ביום שאירע, תקופת ההתיישנות תחל ביום שבו נתגלה הנזק, אך גם במקרה שכזה התביעה תתיישן בתוך עשר שנים מיום אירוע הנזק.

12. סעיף 89(2) עוסק במקרה ספציפי שבו נעלמו מהתובע חלק מהעובדות המהוות את עילת התובענה (קיומו של נזק), כאשר הסעיף הכללי העוסק במצבים אלו הוא סעיף 8 לחוק ההתיישנות שכותרתו היא "התיישנות שלא מדעת", והקובע כלהלן:

"נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות שלא היו תלויות בו ושאינן בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה".

13. היחס שבין שני הסעיפים "וחלוקת התפקידים" ביניהם הובהרו בפסיקה קודמת של בית משפט זה אשר עסקה בהתיישנות של תביעות נזיקין, ונקבע כי בעוד שההסדר המיוחד והמפורש שבסעיף 89(2) לפקודת הנזיקין חל אך על מקרים בהם עובדות המהוות את רכיב הנזק שבעוולה נעלמו מהתובע, הרי שסעיף 8 חל על המקרים בהם עובדות המהוות את יתר רכיבי העוולה נעלמו מהתובע (ראו: ע"א 2387/06 פלונית נ' טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ, פסקה 16 (31.8.2008) (להלן: עניין טבע); ע"א 2919/07 מדינת ישראל – הוועדה לאנרגיה אטומית נ' גיא-ליפל, פ"ד סד(2) 82, 114 (2010) (להלן: עניין גיא-ליפל); ע"א 1969/10 אבו שיבלי נ' מרכז רפואי זיו-צפת, פסקה 5 (9.5.2012) (להלן: עניין אבו שיבלי)).

14. בענייננו, המשיבים אינם טוענים כי המנוחה לא ידעה בעת גילוי המחלה בחודש מרץ 2011 על הנזק שנגרם לה, אלא כי רשלנותם הנטענת של הנתבעות היא זו שנעלמה מעיניה (ראו סעיף 12 לתשובת המשיבים לבקשת רשות הערעור). משכך, סעיף 89(2) לפקודת הנזיקין העוסק, כאמור, אך במקרים שבהם קיומו של הנזק נעלם מעיני התובע, אינו רלוונטי לענייננו, ולשם בירור טענות המשיבים יש להתמקד בסעיף 8 לחוק ההתיישנות, החל גם על רכיב ההתרשלות בעוולת הרלשנות (ראו: להלן עניין טבע, פסקאות 17-18; עניין גיא-ליפל, פסקאות 38 ו-44).

סעיף 8 לחוק ההתיישנות – התיישנות שלא מדעת

15. סעיף 8 לחוק ההתיישנות קובע כי תחילת מרוץ ההתיישנות תושעה במקרים שבהם התקיימו שני תנאים מצטברים: (1) שהתובע לא ידע אחת או יותר מהעובדות המהוות את עילת התובענה מסיבות שלא היו תלויות בו (אי-ידיעה סובייקטיבית); (2) שבזהירות סבירה התובע לא היה יכול למנוע את אי-הידיעה האמורה (אי-ידיעה אובייקטיבית) (ראו: טל חבקין התיישנות 155 (2014) (להלן: חבקין)). הטעם העומד בבסיס סעיף זה הוא שבמקרה בו נעלמו מעיני התובע עובדות המהוות את עילת התביעה והוא אף לא יכול היה לגלותן בזהירות סבירה, לא ניתן לומר כי התובע "ישן על זכויותיו" או ויתר עליהן באופן שהוביל להסתמכות ראויה להגנה של הנתבע (ראו: עניין גיא-ליפל, פסקה 39; חבקין, שם).

16. הפסיקה שעסקה בפרשנותו ובגבולותיו של סעיף 8 לחוק ההתיישנות דנה בשאלת "היקף הידע" שברשות התובע ביחס לעובדות המהוות את עילת התובענה, ואשר קיומו יחל את תקופת ההתיישנות. בתוך כך נקבע כי יראו בתובע כמי שנעלמו ממנו עובדות המהוות את עילת התביעה אם לא היה בידו "קצה חוט", חשד או בסיס לסברה בדבר קיומה של העובדה הנדונה. יתר על כן, נקבע כי הכלל האמור חל גם על ידיעה בכוח, כך שתחילת תקופת ההתיישנות תושעה אך במקרים בהם התובע לא חשד בקיומן של עובדות המהוות את עילת התובענה ולא היה צריך לחשוד בקיומן. במילים אחרות, לפי סעיף 8 לחוק ההתיישנות, תקופת ההתיישנות של תובענה תחל במועד בו התעוררו בפועל אצל התובע חשד או סברה בדבר קיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה, או במועד בו אדם סביר בנסיבות העניין היה צריך לחשוד בקיומן של העובדות האמורות (ראו: ע"א 4114/96 המאירי נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח, פ"ד נב(1), 857, 866 (1998); עניין גיא-ליפל, פסקאות 45-47).

17. הפסיקה הוסיפה והתייחסה לחשש לפיו ההסתפקות בחשד או סברה בקיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה כדי להתחיל את תקופת ההתיישנות, תוביל תובעים פוטנציאליים למהר ולהגיש תביעה שמא תחלוף תקופת ההתיישנות, וזאת גם במקרים בהם מדובר בתביעות סרק שהבסיס העובדתי שלהן רעוע. בהקשר זה נקבע כי:

"יש להבחין בין הפן הראייתי-עובדתי הנדרש לצורך הגשת תביעה לבין השאלה מתי יש להגיש את התביעה. כאמור, לצורך המודעות הנדרשת די באפשרות לקיומו של קשר סיבתי, די בידיעה שאיננה משוללת הגיון פנימי, ושיש

לה אחיזה מינימאלית במציאות' ... תובע שמתעורר בו החשד לקיומם של התרשלות או קשר סיבתי, אינו רשאי לכבוש חשדו בליבו שנים רבות ולטעון כי היו חסרות לו ראיות. על תובע כזה חלה החובה לדרוש ולחקור ולנסות לגלות במהלך תקופת ההתיישנות את הראיות החסרות לו. אם פנה התובע לנתבע הפוטנציאלי והלה דחה את בקשתו, אזי שומא עליו להגיש תביעה ולדרוש מבעל דינו שכנגד את הראיות החסרות במסגרת הליכי גילוי מסמכים. תובע שלא עשה כן, והמתין עד לחלוף תקופת ההתיישנות, יראו אותו כמי שלא חל עליו כלל הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 לחוק ההתיישנות. שאם לא תאמר כן, כל אימת שבעל דין לא אוסף נתונים או לא מקבל את המידע שלטענתו נמצא ברשות הנתבע, התביעה לא תתיישן לעולם. זאת, למעט מצב בו התובע פנה לנתבע בבקשה להמציא לו מסמך המהווה הן ראיה והן עובדה המהווה עילת התביעה, והנתבע הונה או הטעה את התובע בטענה שהמסמך לא קיים או לא נמצא ברשותו. במצב דברים זה, בו המסמך המהווה עובדה הועלם מהתובע 'החושד', תימשך השעיית מירוץ ההתיישנות. במקרה מעין זה, מתאינים חלק מהרציונלים העומדים בבסיס מוסד ההתיישנות, באשר אין לראות את התובע כמי שוותר או ישן על זכויותיו או כמי שייצר הסתמכות אצל הנתבע" (עניין גיא-ליפל, בעמ' 157-158; ההדגשות הוספו, י.ו.).

18. אני סבורה כי דברים נכוחים אלה מדברים בעד עצמם, ועולה מהם באופן ברור כי מועד התחלת תקופת ההתיישנות הוא המועד בו התובע חשד או צריך היה לחשוד בקיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה, וזאת במנותק משאלת היכולת להשגת הראיות לתמיכה בתביעה שכזו. ודוק - החקירה והדרישה לשם השגת הראיות תיעשה אם כן בתוך תקופת ההתיישנות הנמשכת שבע שנים שלמות.

19. אותו רציונל העומד בבסיס הדברים שלעיל, מוליך גם למסקנה לפיה תקופת ההתמודדות עם הפגיעה וההתארגנות לגיבוש הראיות והתביעה, לא תביא לעיכוב בתחילת תקופת ההתיישנות. כך, תקופת ההתיישנות מתחילה "לרוץ" גם בנסיבות בהן הניזוק נזקק לטיפול בנזקיו, ובתוך כך – לעבור טיפולים רפואיים, לשקם את מצבו הכלכלי, המשפחתי או הנפשי. מטבע הדברים, ולמרבית הצער, עוללות נזיקות שונות עלולות להציב את הניזוקים במצבי חיים מאתגרים וקשים. ואולם, תקופת ההתיישנות בשל אירוע נזיקי נקבעה בחוק לתקופה ארוכה של שבע שנים מהיום בו אירע הנזק (ובמקרים בהם נעלמו מעיני התובע עובדות המהוות את עילת התובענה – מהיום בו הוא חשד בקיומן של עובדות אלה או צריך היה לחשוד בהן), וזאת בין היתר, מתוך התחשבות בתקופה שלאחר האירוע הנזיקי בה הנפגע אינו פנוי להגשת תביעה באופן מידי. משכך, אין להוסיף ולהרחיב את תקופת ההתיישנות שנקבעה בחוק על תביעות נזיקיות כך

שתתחיל רק במועד בו הניזוק יכול היה להתפנות מטיפוליו הרפואיים או משיקום אחר של נזקיו (ראו והשוו: ת"א (ירושלים) 47663-11-14 ע. י. נ' שירותי בריאות כללית (12.7.2015)).

מן הכלל אל הפרט

20. לנוכח הכללים האמורים, יש לשוב ולבחון את יישומם במקרה הנדון.

בתביעתם טוענים המשיבים כי רשלנות הנתבעות באה לידי ביטוי באבחון המאוחר של מחלת הסרטן. בתוך כך, נטען כי בין השנים 2005-2009 פנתה המנוחה פעמים רבות לרופאת הנשים אצלה טופלה בשל הפרשות נרתיקיות ודלקות, אך חרף האמור לא הוצע לה לערוך בדיקת משטח PAP ואף לא בוצע בירור כנדרש במרפאת צוואר הרחם. עוד נטען כי רק ביום 18.10.2010 הופנתה המנוחה לראשונה למרפאת צוואר הרחם ובמקביל אושפזה בבית חולים רמב"ם (שהמדינה היא הבעלים והמפעילה שלו), אך גם שם קיבלה טיפול למחלה דלקתית באגן ולא נעשה בירור כנדרש לממצאים שנמצאו בצוואר הרחם. בסופו של דבר, כאמור, נטען כי רק בחודש מרץ 2011 אובחן אצל המנוחה גידול סרטני ראשוני מתקדם בצוואר הרחם.

21. לטענת המשיבים, למנוחה ולמשפחתה לא היה "קצה חוט" במועד בו אובחנה מחלתה של המנוחה לראשונה ביחס לעובדות המבססות את רכיב ההתרשלות כתביעתם. נטען כי בתקופת הטיפולים הראשונה המנוחה סברה שמחלתה היא "גזירת גורל" ולא העסיקה עצמה באפשרות של תביעה משפטית, ואף לא הייתה מסוגלת לכך בשל הטיפולים הקשים שעברה. המשיבים מוסיפים כי התלונות של המנוחה בשנים בהן טופלה על-ידי הנתבעות אינן ייחודיות למחלה אלא שגרתיות (תלונות על הפרשות ודימום), וכי המנוחה לא העלתה על דעתה שיכול להיות קשר בין תלונותיה הקודמות לבין מחלת הסרטן.

22. לנוכח האמור, ולאור הנסיבות המתוארות, השאלה בה יש להכריע היא מהו המועד בו המנוחה חשדה או צריכה הייתה לחשוד בקיומן של העובדות המקימות את עילת התביעה. בית המשפט המחוזי לא דן בשאלה זו בנסיבות הפרטניות, אלא קבע אך ורק כי "פרק זמן של שנה הנו זמן סביר לבירור שאלת החבות" (ראו בפסקה 10). כפי שהובהר לעיל, בירור שאלת החבות, איסוף הראיות לשם הגשת תביעה והתמודדות עם הפגיעה (או המחלה כבענייננו) צריכים להיעשות בתוך תקופת ההתיישנות אשר

מתחילה, כאמור, ביום בו התעורר או צריך היה להתעורר חשד בלב התובע ביחס לקיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה.

23. משכך, אין מנוס מהחזרת התיק לבית המשפט המחוזי על-מנת שידון בשאלה האמורה לאור הנסיבות הקונקרטיות (ראו והשוו: עניין אבו שיבלי, פסקה 6), ויקבע מהו אותו קצה חוט או חשד, שהתעורר בלבה של המנוחה ביחס לעובדות המקימות את עילת התביעה; באיזה מועד התגלה לה קצה חוט זה שממנו ואילך התחילה תקופת ההתיישנות; ובאיזה מועד היה מתעורר חשד כאמור בלבו של אדם סביר בנסיבות העניין.

בהקשר זה, אזכיר כי מקום בו מתבקשת דחיית התביעה על הסף מחמת התיישנות, נקודת המוצא היא שהעובדות הנטענות בכתב התביעה הן נכונות ואינן שנויות במחלוקת, ואולם, כאשר הבירור העובדתי בתביעה עשוי להשליך על אופן ההכרעה בסוגיית ההתיישנות, שאלת ההתיישנות לא תידון כטענת סף אלא תתברר ביחד עם בירור התובענה לגופה (ראו: עניין גיא-ליפל, פסקה 27). לפיכך, מובן מאליו שככל שבית המשפט המחוזי יגיע למסקנה כי ההכרעה בשאלת ההתיישנות מחייבת בירור עובדתי ושמיעת ראיות, הוא יהיה רשאי לדחות את הבקשה לדחיית התביעה על הסף ולהורות כי טענת ההתיישנות תתברר ביחד עם התביעה גופה.

24. סוף דבר: הערעור מתקבל באופן חלקי. התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי אשר יכריע בסוגיה כאמור בפסקאות 22-23 שלעיל.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ז באייר התש"ף (21.5.2020).

ש ו פ ט ת